

/ Le Nouvel Observateur

La premsa europea ha dedicat una extraordinària atenció al tema

L'euroterrorisme

Un nou fantasma recorre el continent

Un nou terrorisme naix a Europa. El fenomen dit terrorista, o utilització del terror de la violència per aconseguir un fi polític, inundà per distints motius diversos països europeus en la dècada dels setanta. A part dels terrorismes nacionalistes, les estratègies polítiques de la violència foren una herència d'un maoisme mal entès que travessà Europa, amb l'objectiu de destruir els estats capitalistes i edificar alternatives «proletàries», el model de les quals no diferia substancialment dels totalitarismes vigents a l'est.

La impossibilitat dels grups terroristes d'aconseguir els seus objectius, no solament per l'eficax persecució policial sinó especialment per la manca de

suport de base social, influeix ara en noves formes i noves estratègies violentes, que ja no volen atemptar contra els estats, sinó, lògicament, seguint-ne l'evolució, contra l'estructura internacional. Segons el comunicat de dos antics grups, per primera vegada un comunicat conjunt d'organitzacions terroristes de països diferents, l'objectiu és ara «la lluita contra l'eix París-Bonn i l'imperialisme nord-americà».

Es tracta del grup francès Action Directe, d'ideologia anarquista més que comunista, i del més conegut RAF o Fracció de l'Exèrcit Roig Alemany. A aquests dos grups s'han afegit les Cèl·lules Comunistes Combatents de Bèlgica, i en els últims dos mesos ja han realitzat una desena d'atemptats, entre els quals ha colpit especial-

ment el doble assassinat d'un executiu de la defensa alemanya i un general francès, Zimmerman i Audran, respectivament. Es tem lògicament l'efecte «dòmino» de les seves accions, que s'escampin indiferentment per diversos països i que puguin ben aviat arribar a Espanya, amb a l'ajut del misteriós Grapo, davant el referèndum sobre l'OTAN que es prepara.

No sembla que l'IRA irlandès o l'ETA basca estiguin especialment interessats a formar part de la nova internacional de la violència, tot i que en aquest món de les armes es mesclen des dels grups d'ideologia més diferent fins a totes les màfies i els negocis bruts imaginables. Ja ha estat, però, comprovat que alguns membres de les Brigades Roges italianes, alguns militants de les quals viuen tranquil·lament exiliats a París, són també una base de suport per a la nova estratègia.

El primer ministre italià, Benito Craxi, ha declarat que està convençut que el nou terrorisme obeeix a una connexió internacional, i s'assenyala sense proves contundents que Gadaffi i grups palestins dissidents d'Arafat o islàmics jomeinistes, poden estar integrats, d'alguna manera, en la nova estructura organitzativa o coordinada d'aquest neoterrorisme que ha escollit la zona occidental d'Europa com a camp clau per a l'eficàcia internacional de la seva acció.

Per fer front al nou fenomen, per primera vegada, els països europeus, especialment els de la CEE, comencen a articular una sèrie de mesures unitàries. Per això, ha calgut que el país més reticent a la lluita antiterrorista, per una romàntica concepció de pre-

servar la seva terra com a «país de refugi i acollida», es veié colpit per les accions d'aquests grups. Salvat, doncs, l'obstacle de França, es va poder decidir, a Roma, fa dues setmanes, una propera reunió de ministres de l'Interior i una cimera antiterrorista al mes de juny, a Itàlia. Caldrà ara veure si els països europeus fan el que recomanaren els ministres d'Afers Exteriors de la CEE en la reunió de Roma: que tots ratifiquin l'acord d'extradició subscrit pel Consell d'Europa, que només han aprovat definitivament disset dels vint-i-un països components.

La recent creació d'un comitè de seguiment de la lluita dels terroristes en el si de l'OTAN, el nou grup operacional creat en la recent trobada entre l'alemany Kohl i el cap del govern francès Fabius, i més enllà, la creació del Consell Assessor de Seguretat, anunciat pel secretari d'estat d'Estats Units, Shultz, mostren el temor occidental a la nova onada de l'euroterrorisme. Curiosament, totes aquestes accions poden comportar, indirectament, un benefici per a Espanya, que en la seva política exterior ha clamat continuament, sense ser atesa, per la unitat dels països europeus en la lluita antiterrorista.

Tot terrorisme no és només perseguible amb mesures policials, sinó també polítiques. Ací, doncs, és on s'escau la reflexió que una Europa excessivament subordinada als Estats Units pot fomentar més aquest tipus d'accions, especialment en un moment de crisi econòmica caracteritzada per la desesperació dels joves en atur, un bon terreny de conreu per a tota experiència contra el sistema dominant.